

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑ'. ΚΥΡΙΑΚΗΣ*

(Γαλ. 2, 16—20).

Ποία πρέπει νὰ ἦναι ἡ ὁχέσις τοῦ χριστιανοῦ πρὸς τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. — Πῶς ὁ χριστιανὸς εἶναι εὐτυχὴς καὶ εἰς αὐτὰς τὰς δυστυχίας του μὲ τὴν πίστιν εἰς τὸν Χριστόν.

«Ὁ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ».

Ἄφ' οὗτου ὁ ἄνθρωπος ἐδιώχθη μέσα ἀπὸ τὸν Παράδεισον, ἐν χρυσοῦν ὄνειρον τοῦ ἔμεινε καὶ αὐτὸ ἡμέραν καὶ νύκτα ὠνειρεύετο καὶ ἐπεθύμει, **τὴν εὐτυχίαν του.** Ἐρρίφθη εἰς τὴν γῆν, ὅπως ρίπτεται μία σφαῖρα ἐπάνω εἰς ἀπέραντον πεδιάδα. Εὐρέθη μέσα εἰς ἓνα νέον κόσμον, ὅπου ὅλα τὰ πράγματα τοῦ ἦσαν μυστήρια. Ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου καὶ ἡ λύπη δι' ὅσα ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου ἔχασε, τὸν ἐκράτουν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἀπείρου πεφοβισμένον καὶ κλαίοντα τὴν τύχην του. Ἐχασε τὴν τόλμην ἐκείνην καὶ ἀφοβίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὅταν ἦτο μέσα εἰς τὸν Παράδεισον. Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἡμερώτερα ζῶν, τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν διὰ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν ἀνακουφίζουν καὶ αὐτὰ τὰ ἐφοβεῖτο καὶ τὰ ἔτρεμεν. Ὡμοίαζε τὸν μικρὸν ἐκεῖνον λαγῶν, ὁ ὁποῖος βλέπει τὰ φύλλα. τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν τροφήν του, καὶ τὰ φοβεῖται ὅταν κινοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Ἐξαφνα ὁμως, ἅμα ὡς ἐνόησε ποῖαν θέσιν ἔχει αὐτὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι δηλ. εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς

*Ἐπειδὴ ἡ σήμερον ἀναγινωσκομένη Ἀποστολικὴ περικοπὴ, ἀναγνωσθεῖσα καὶ κατὰ τὴν Κυριακὴν μετὰ τὴν Ὑψωσιν τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἡρμηνεύθη τότε, κατὰ προτίμησιν ἀφιερῶθη τὸ παρὸν φυλλάδιον εἰς τὴν μελέτην τοῦ σπουδαίου τούτου καὶ ἐνδιαφέροντος θέματος.

δρατῆς αὐτῆς κτίσεως, ἀμέσως ἥλλαξε διαγωγὴν. Ἦρχισε μὲ πολλὴν ἀφοβίαν νὰ κάμῃ χρήσιν ὅλων τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου, νὰ ἀποκτᾷ πλοῦτη καὶ δύναμιν, νὰ τυραννῇ τοὺς μικροτέρους καὶ ἀδυνατωτέρους του, νὰ περιφρονῇ τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον του, νὰ ζῇ βίον ἀκόλαστον καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ πρίπτῃ πᾶτιν ἀμαρτίαν, διότι ἐνόμιζεν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἔχασε. Δὲν ἠμπόρεσεν ὁ ταλαίπωρος νὰ ἐννοήσῃ τὸ πῶς ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου καὶ ποῦ κυρίως ἔγκειται ἡ εὐτυχία. Ἐνόμισε πῶς ὅσον περισσότερο ἀπολαύσῃ τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ, τόσον καὶ περισσότερον θὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν. Ἄλλ' ἠπατήθη. Ἡ δυστυχία του ἐπλήθυνε, τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου εὐθὺς τὰ ἐχόρτασε καὶ τὰ ἐμίσησε. Κάτι τι τοῦ ἔλειπε καὶ ἦτο δυστυχής. Τοῦτο ὅμως τὸ κάτι τι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ γνωρίσῃ· καὶ ἡ δυστυχία του ἐξηκολούθει. Δὲν ἐζήτησε τὴν εὐτυχίαν του, οὔτε ἐσκέφθη ποτὲ νὰ τὴν ζητήσῃ, εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον, εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ ζωὴν, εἰς τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν. Τὴν ἐζήτησε ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπῆρχε καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὴν εὗρισκε. Ἐδωκεν εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τόσῃν μεγάλῃν σημασίαν ὥσπῃ αὐτὰ δὲν ἔχουν καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἔχουν. Ὁ χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ οὐρανία μακαριότης εἶναι προϊόντα τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ ἀνθρώπου ζωῆς, αὐτὸς μᾶς ἐδίδαξε συγχρόνως καὶ ποῖαν ἀξίαν ἔχουν τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ. Μᾶς ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν νὰ κάμνωμεν χρήσιν ὅλων τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ συνάμα μᾶς συνέστησε καὶ μεγάλῃν προσοχὴν διὰ νὰ μὴ περιπέσωμεν ἀπὸ τὴν χρήσιν εἰς τὴν κατάχρησιν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει «εἴτε ἐσθίετε, εἴτε πίνετε, εἴτε τι ποιεῖτε. πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε». Τὸ νὰ τρώγῃ βέβαια κανεὶς καὶ μάλιστα νὰ πίνῃ ἐνίοτε καὶ κανὲν ποτήριον, τοῦτο βέβαια δὲν εἶναι ἀμαρτία, διότι πῶς θὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος. Ὅταν ὅμως κάμνῃ δουλιὰ κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον τὸ τί θὰ φάγῃ, ἢ ὅταν τρώγῃ πάρα πολύ, ἢ ὅταν ἐν μέσῃ τεσσαρακοστῇ ἐπιδεικτικῶς τρώγῃ καὶ πίνῃ εἰς καπηλεία, μεθύων καὶ κραυγάζων, τότε βεβαίως ἀμαρτάνει. Ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὅτι κάμνει χρήσιν τῶν κοσμικῶν ἀγαθῶν. Ἐπίσης· τὸ νὰ ᾄδει κανεὶς πλούσιος

να ἔχῃ κτήματα καὶ χρήματα, δὲν εἶναι ἁμαρτία· ὅταν ὅμως ὁ πλούσιος, ὅλην του τὴν φροντίδα τὴν ἀφιερῶνῃ εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ καὶ διατηρήσῃ τὰ πλούτη του, τότε ἁμαρτάνει. Ἐφαρμόζεται δὲ εἰς τὸν τοιοῦτον πλούσιον τὸ τοῦ Εὐαγγελίου ὅτι «οὐ δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν». Διότι ἡ Χριστιανικὴ εὐσέβεια ἀπαιτεῖ ἵνα ὁ χριστιανὸς ἔχῃ ὅλην τὴν ψυχὴν του καὶ ὅλην τὴν καρδίαν του ἀφιερωμένην εἰς τὸν Θεόν. Ἐνῶ ὁ τοιοῦτος πλούσιος τοῦναντίον ἀφιερώνει αὐτὰ εἰς τὸν Μαρμωνᾶν. Θὰ ἀκούσῃ δὲ μίαν ἡμέραν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν φοβερὰν ἐκείνην φωνήν, τὴν ὁποίαν ἤκουσε ὁ ἄφρων πλούσιος τοῦ Εὐαγγελίου. Δὲν εἶναι λοιπὸν τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα βλάπτουν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἡ διάθεσις ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον θὰ μεταχειρισθῶμεν. Ποία λοιπὸν πρέπει νὰ ᾔῃναι ἡ σχέσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ; Τοῦτο μὲ ὀλίγας λέξεις μᾶς τὸ διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Πρέπει, λέγει, τοιαύτη νὰ ᾔῃναι ἡ διάθεσις τῶν χριστιανῶν ὥστε «οἱ ἔχοντες» οἱ πλούσιοι δηλ. καὶ οἱ κτηματῖαι νὰ ᾔῃναι «ὡς μὴ ἔχοντες οἱ κλαίοντες, ὡς μὴ κλαίοντες, οἱ χαίροντες, ὡς μὴ χαίροντες, οἱ ἀγοράζοντες, ὡς μὴ κατέχοντες καὶ οἱ χρώμενοι, ὡς μὴ καταχρώμενοι». Μὲ ἄλλας λέξεις ὁ χριστιανὸς νὰ δέχεται τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ τοῦ κόσμου μὲ ἀδιαφορίαν. Ἀλλὰ πῶς, λέγει, νὰ φανῶ ἀδιάφορος, ὅταν ἡ χαρὰ καταπλημυρίζῃ τὴν καρδίαν μου ἢ ὅταν ἡ λύπη μὲ κατακαίῃ τὰ σπλάγχνα; Πῶς νὰ μὴ χαίρω μὲν καὶ εὐχαριστοῦμαι ὅταν αἱ ἐργασίαι μου πηγαίνουν καλὰ καὶ τὰ πλούτη μὲ ἀφθονίαν εἰσέρχωνται εἰς τὸ σπῆτί μου, ὅταν τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου αὐξάνουν καὶ πληθύνωνται, νὰ μὴ λυποῦμαι δὲ καὶ ἀδημονῶ ὅταν τὰ κύματα τῆς δυστυχίας ἀλλεπάλληλα πλήττουν τὴν οἰκογένειάν μου, ὅταν ἡ ἐργασία μου καταστρέφεται, ὅταν τὰ χωράφια μου καὶ τὰ ἀμπέλια μου ξηραίνωνται καὶ στεριεύουν, ἐγὼ δὲ πλέω εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἀθλιότητα; Πῶς ἢ μπορῶ νὰ κρατήσω ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν; Χριστιανέ! Οἱ ἐπίγειοι θησαυροὶ, τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ, εἶναι καὶ τι πρόσκαιρον. Εἶναι καὶ τι, τὸ ὁποῖον, δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἔχει καὶ ποίαν ἀξίαν διὰ τὴν γῆν, ἀλλὰ δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε ἄλλο. Σὺ ὅμως δὲν ἐπλάσθης διὰ τὴν γῆν. Ἐπομένως καὶ ἡ εὐτυχία σου δὲν ἢ μπορεῖ νὰ στηριχθῇ ἐπάνω εἰς γῆϊνα καὶ πρόσκαιρα πράγματα. Σὺ διὰ τὴν γῆν δὲν εἶσαι παρὰ πρόσκαιρος διαβάτης. Εἶσαι κάτοικος

τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον καμμίαν σημασίαν δὲν ἔχουν τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ. Ὅπως λοιπὸν ὁ φρόνιμος διαβάτης, ἀποδίδει τὴν προσήκουσαν σημασίαν εἰς τοὺς ἀνθοσκεπεῖς λόφους, ὡς καὶ εἰς τὰς ἀκανθώδεις καὶ αὐχμώσας ἐρήμους τὰς ὁποῖους διέρχεται, ἀλλὰ δὲν ἐπηρεάζεται καθόλου ἀπὸ αὐτὰς, διότι σκέπτεται ὅτι ἄλλοῦ εἶναι ἡ κατοικία του ἢ παντοτεινῇ, τὸ ἴδιον πρέπει νὰ πράττῃ καὶ ὁ ἀληθὴς Χριστιανός. Νὰ δέχεται μὲν εὐγνωμόνως καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸν, δι' ὅσα ἀγαθὰ τῷ παρέχει, νὰ μὴ ἀφιερῶνῃ ὅμως εἰς αὐτὰ τὴν καρδίαν του. Τὸ ἴδιον δὲ νὰ πράττῃ καὶ διὰ τὰ ἐναντία. Νὰ δέχεται μὲν ὅσας δυσχερείας ἐν τῷ βίῳ τῷ παρουσιάζει ἡ θεία πρόνοια καὶ νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν ὅπως τὸν ἀπαλλάξῃ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λυπῇται καὶ νὰ ἀπελπίζεται. Τοῦναντίον μάλιστα καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τῶν χρόνων τὰς μεταβολὰς, νὰ πιστεῦῃ δὲ εἰς τὸν διευθύνοντα τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, ὁ ὁποῖος ἀφαιρεῖ καὶ πάλιν δίδει. Ὅταν ὁ χριστιανὸς τοιοῦτοτρόπως σκέπτεται, ὅταν δηλ. ὅλας του τὰς ἐλπίδας ἔχῃ ἀνατεθειμένας εἰς τὸν Θεὸν καὶ πιστεῦῃ με' ὅλην του τὴν καρδίαν εἰς τὴν πατρικὴν πρόνοιαν αὐτοῦ, τότε καὶ μέσα εἰς τὰς δυστυχίας του θὰ ᾔῃναι εὐτυχής. Ἡ καρδία του θὰ εὐρίσκη ἀνάπανσιν εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ τὴν πρόσκαιρον δυστυχίαν καὶ τάλαιπωρίαν του θὰ ἀνακουφίσῃ ἢ εἰς αὐτὸν ἐλπίς. Τοιαύτη πρέπει νὰ ᾔῃναι ἡ σχέσις μας πρὸς τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ καὶ πρὸς τὰς δυστυχίας· ἃς ἡμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἐν τῷ παρόντι βίῳ ἡ δυστυχία μας θὰ μεταβληθῇ εἰς εὐτυχίαν καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ θὰ τύχωμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν καὶ τῆς οὐρανίου μακαριότητος. Γένοιτο!

19 Ὀκτωβρίου 1903.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

02/09/25

902716

НБ ОНУ